

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 27 marca 2015 roku

J. M. został oskarżony o to, że:

1) w okresie do dnia 05 września 2014 roku wbrew przepisom ustawy czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu znacznej ilości środków odurzających w postaci amfetaminy w ten sposób, że posiadał łącznie 26,15 grama środków odurzających oraz wagę elektroniczną, które zostały ujawnione w toku przeszukania samochodu marki T. (...) nr rej (...) przy ul. (...) w W., tj. o czyn z art. 62 ust. 2 w zb. z art. 57 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 179, poz. 1485) w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

2) w dniu 05 września 2014 roku w W. przy ul. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, w ten sposób, że będąc pod wpływem środków odurzających w postaci amfetaminy i kokainy prowadził po drodze publicznej samochód osobowym marki T. (...) nr rej (...), tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k..

Sąd Rejonowy w oparciu o zgromadzone dowody ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 5 września 2014 roku, około godziny 00.20, przy ulicy (...)w W., patrol policji w składzie M. S.i N. R. zatrzymał do kontroli drogowej samochód marki T. (...)o numerze rejestracyjnym (...), prowadzony przez J. M.. Kierowca był pobudzony, nerwowy, rozglądał się.

/zeznania świadka M. S. k. 19v - potwierdzone na rozprawie k. 196v/

Funkcjonariusze policji przystąpili do kontroli ww. samochodu. Podczas przeszukania ujawniono plastikowe pudełko z zawartością białego proszku oraz wagę elektroniczną. Waga plastikowego pudełka z proszkiem wynosiła 79,88 grama. Według oświadczenia J. M., w plastikowym pudełku była amfetamina, co potwierdził wstępnie wynik użycia testera narkotykowego.

/zeznania świadka M. S. k. 19v - potwierdzone na rozprawie k.196v, protokół zatrzymania osoby k. 2, protokół przeszukania pojazdu k. 12-14, protokół użycia testera narkotykowego k. 15, protokół oględzin rzeczy k. 16-17 i k. 80/

J. M. nie miał w organizmie alkoholu.

/protokół z przebiegu stanu trzeźwości k. 5/

Przewieziony został do Szpitala (...) na Aleje (...) w W. i poddany badaniu na obecność środków odurzających w organizmie. Przeprowadzone badanie moczu metodą immunochemiczną wykazało obecność w jego organizmie amfetaminy i kokainy. W związku z powyższym pobrano od niego krew. Przeprowadzone badanie krwi wykazało obecność amfetaminy w stężeniu 832,78 ng/ml, oraz metamfetaminy w stężeniu 4,51 ng/ml.

/zeznania świadka M. S. k. 19v - potwierdzone na rozprawie k. 196v, protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 5, wynik badań k. 7, protokół pobrania krwi k. 197, sprawozdanie z analiz k. 198, opinia z zakresu badań chemicznych k. 199-204/

Ujawniony u J. M. proszek koloru białego to substancja psychotropowa w postaci amfetaminy (substancja psychotropowa zaliczana do grupy II-P) o łącznej wadze 26,15 grama, co stanowi od około 218-327 porcji handlowych.

/opinia z zakresu badań chemicznych k. 57-58/

J. M. był karany za rozboje i posiadanie narkotyków. Jest kawalerem. Nie ma dzieci. Pracuje dorywczo, z czego jego deklarowany dochód wynosi nieco powyżej 2.000 złotych.

/karta karna k. 88-90, wyjaśnienia oskarżonego J. M. co do swojej osoby k. 158-158v /

Stan psychiczny J. M. w czasie zarzucanych czynów nie znosił, ani nie ograniczał zdolności do rozpoznania ich znaczenia, jak też zdolności do pokierowania swoim postępowaniem.

/opinia sądowo – psychiatryczna k. 53-55/

Sąd Rejonowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wskazanych dowodów.

Oskarżony J. M., zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak też w postępowaniu sądowym przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Przed Sądem wyjaśnił, że amfetaminę, o której mowa w zarzucie, zakupił w dniu 4 września 2014 roku około godziny 10.00 na dworcu za cenę 300 złotych, dodając przy tym, iż ujawniona waga elektroniczna była w celu sprawdzenia, czy nie zostanie oszukany. Zakupił 30 gram, z czego 4 gramy zażył od razu tego samego dnia. Jakkolwiek oskarżony przyznał się do popełniania zarzucanych czynów, to odnośnie pierwszego z nich wyjaśnił, że zakupioną amfetaminę miał jedynie na własny użytek. Potwierdził odczytane wyjaśnienia z k. 60 dołączonych do wglądu na rozprawie akt sprawy X K 134/14 (odpis - k. 165 sprawy niniejszej), w których przyznał się do posiadania w grudniu 2013 roku znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, zaznaczając jednak wówczas, że nie jest uzależniony od narkotyków, nie kupił ich celem handlu nimi, a jedynie do zażywania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Przyznanie się oskarżonego do kierowania samochodem pod wpływem amfetaminy nie budzi wątpliwości w świetle zgromadzonych dowodów, w szczególności zeznań świadka M. S. (k. 19v, 196v), wyników badań (k. 7), protokołu pobrania krwi (k. 197), sprawozdania z analiz (k. 198) oraz opinii instytucji specjalistycznej z zakresu badań chemicznych (k. 199-204), z której jednoznacznie wynika, że oskarżony w momencie zatrzymania go do kontroli znajdował się pod wpływem amfetaminy, w rozumieniu art. 178a § 1 k.k..

Odnośnie drugiego zarzutu, oskarżony przyznał się w istocie jedynie do posiadania znacznej ilości amfetaminy. Okoliczność ta została potwierdzona przeprowadzonymi w sprawie dowodami (zeznania świadka M. S., protokoły: przeszukania pojazdu, oględzin zabezpieczonych rzeczy, użycia testera narkotykowego, opinia z zakresu badań chemicznych).

Mając na uwadze wskazania wiedzy, doświadczenia życiowego oraz zasady prawidłowego rozumowania, za niewiarygodną uznać należało część jego wyjaśnień, odnoszącą się do przeznaczenia posiadanej amfetaminy. Samo już tylko ujawnienie u niego w samochodzie znacznej ilości tej substancji i wagi wskazuje na to, że nie posiadał amfetaminy wyłącznie na własny użytek. Trudno dać wiarę temu, że zażywający substancję psychotropową wozi ją ze sobą wraz z wagą, a nadto w wielkości odpowiadającej ilości kilkuset tzw. „działek”, tym bardziej, że oskarżony przyznał się do uprzedniego jednoczesnego posiadania znacznej ilości różnych środków odurzających i substancji psychotropowych. Relacje oskarżonego są nadto niespójne, gdyż zażywanie narkotyków w takich ilościach byłoby oczywistym przejawem uzależnienia, które przecież oskarżony zakwestionował.

Nie uwzględniono też wyjaśnień oskarżonego co do miejsca, czasu i ceny zakupu amfetaminy, jako niewiarygodnych w ww. kontekście.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. S. (k. 19v – potwierdzone k. 196v), który opisał przebieg interwencji, w trakcie której ujawniona została u oskarżonego amfetamina. Zeznania świadka korespondują zarówno z wyjaśnieniami oskarżonego przyznającego się do popełnienia zarzucanych mu czynów, jak też sporządzonymi przez inne osoby niż świadek protokołami, potwierdzającymi podniesione przez niego okoliczności. Nie stwierdzono żadnych okoliczności,

które mogłyby skłaniać świadka, który zetknął się z oskarżonym w związku z prowadzonymi rutynowymi czynnościami służbowymi, do podawania nieprawdy i narażania się w ten sposób na daleko idące konsekwencje.

Sąd podzielił wnioski opinii sądowo – psychiatrycznej, (k. 53-55), wydanej przez osoby posiadające wymagane w tym zakresie kwalifikacje, które sporządzenie opinii poprzedziły stosowanymi badaniami. Opinia jest pełna, klarowna i wewnętrznie niesprzeczna. Jej wnioski stanowcze i należyście umotywowane.

Sąd uwzględnił nadto pozostałe, dopuszczone w sprawie opinie. Chodzi tu o opinie z zakresu badań chemicznych. Pierwsza, na okoliczność ustalenia, czy zabezpieczona u oskarżonego substancja jest środkiem odurzającym albo substancją psychotropową, jak jest jej waga i ile stanowi porcji handlowych, wydana została przez biegłego R. J.. Druga, instytucji specjalistycznej – Pracowni Badań Chemicznych w W., dopuszczona została postanowieniem Sądu na okoliczność określenia stężenia środka odurzającego względnie substancji psychotropowej w organizmie J. M. w dniu jego zatrzymania (5 września 2014 roku). Także te opinie spełniają wymogi pełności, jasności i spójności. Strony procesowe nie kwestionowały zarówno sposobu przeprowadzenia czynności zmierzających do zabezpieczenia materiału stanowiącego przedmiot badań specjalistycznych, jak też samych opinii. Nie budzą też one obiekcji Sądu. Wskazać należy, że przytoczony w konkluzji drugiej z wymienionych opinii przepis art. 178a § 1 kw jest rezultatem oczywistej omyłki. Kodeks wykroczeń nie zna bowiem artykułu 178a, a z treści opinii wyraźnie wynika, iż chodzi o przepis art. 178a § 1 kodeksu karnego.

Za wiarygodne uznano dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, które zostały uznane za ujawnione na rozprawie w trybie art. 393 k.p.k. i art. 394 k.p.k. (k. 205-205v). Sporządzone one zostały przez uprawnione osoby w ramach wykonywanych przez nie czynności i nie były poddawane w wątpliwość przez strony.

W świetle poczynionych ustaleń stwierdzić należy, że oskarżony J. M. popełnił czyn zabroniony z art. 178a § 1 k.k., który stanowi, że karze podlega ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

Przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. ma charakter formalny, stąd też nie ma znaczenia dla wyczerpania znamion tego czynu, czy w istocie powoduje on realne zagrożenie na drodze. Bezpieczeństwo ruchu drogowego zawsze będzie zagrożone, gdy sprawca prowadzi pojazd mechaniczny znajdując się w stanie nietrzeźwości lub podobnie działającego środka. Sancjonowane jest tutaj tzw. zagrożenie abstrakcyjne. Prawdopodobieństwo spowodowania wypadku przez nietrzeźwego kierowcę względnie znajdującego się pod wpływem narkotyków znacznie się zwiększa. Kierowca taki ma bowiem zaburzoną sprawność psychomotoryczną.

J. M. w chwili prowadzenia pojazdu mechanicznego w dniu 5 września 2014 roku około godziny 0:20 znajdował się pod wpływem amfetaminy. Jak jednoznacznie wskazano w opinii Pracowni Badań Chemicznych w W., w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, a zwłaszcza na podstawie badań pobranej od oskarżonego bezpośrednio po jego zatrzymaniu krwi, miał on ograniczoną zdolność psychomotoryczną w stopniu analogicznym jak spożycie alkoholu powodujące stan nietrzeźwości.

Działanie oskarżonego nacechowane było umyślnością. Prowadząc samochód po uprzednim zażyciu amfetaminy, zdawał sobie sprawę ze swojego stanu psychomotorycznego, a mimo to chciał, a co najmniej godził się na prowadzenia pojazdu w takim stanie. Niewątpliwie był też świadom tego, że jego zachowanie uchybia przepisom prawa oraz powoduje zagrożenie innym uczestnikom ruchu.

Mając na uwadze ustalony stan faktyczny, przyjąć też należało, że oskarżony dopuścił się czynu zabronionego z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2012r. poz. 124 ze zm., dalej: „ustawa”).

Odpowiedzialności karnej w oparciu o art. 62 ust. 1 ustawy podlega, kto wbrew przepisom ustawy posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe. Z kolei art. 62 ust. 2 ustawy konstytuuje typ kwalifikowany i stanowi o wyższej karze za czyn z ustępu 1, jeżeli przedmiotem czynu jest znaczna ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych.

Jak zdefiniowano w art. 4 pkt 25 ustawy, substancja psychotropowa to każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określona w wykazie substancji psychotropowych stanowiących załącznik nr 2 do ustawy. Wskazać należy, iż przestępstwo z art. 62 ust 2 ustawy jest popełniane z chwilą wejścia w posiadanie substancji psychotropowej. „Posiadaniem” zaś w ujęciu art. 62 ustawy jest każde władanie (dysponowanie) narkotykiem, również związane z jego użyciem lub zamiarem użycia i to bez względu na długość okresu jego posiadania przez sprawcę (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 31 stycznia 2012 roku, sygn. akt II AKa 211/11, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 roku, sygn. akt I KZP 24/10). Zgodnie ze stanowiskiem doktryny, „znaczna ilość” jest to taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 roku, sygn. akt I KZP 10/09; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 kwietnia 2013 roku, sygn. akt II AKa 47/13).

W tej sprawie udowodnionym zostało, że ujawniony u J. M. proszek koloru białego jest amfetaminą, a zatem substancją psychotropową w rozumieniu powołanego wyżej art. 4 pkt 25 ustawy (substancją z grupy II-P), zaś ilość tej substancji, stanowiąca od około 218 do 327 porcji handlowych, jest wystarczająca do jednorazowego zaspokojenia co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, zatem jest ilością „znaczna”.

Stosownie do przepisów ustawy, istnieją podmioty, które są uprawnione do posiadania środków odurzających czy substancji psychotropowych, jednakowoż oskarżony J. M. się do nich nie zalicza.

Przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy jest popełniane z chwilą wejścia w posiadanie środków odurzających czy substancji psychotropowej. Z ustalonego w tej sprawie stanu faktycznego wynika, że oskarżony posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy. Została ona ujawniona bezpośrednio przy nim, a on sam przyznał się do jej posiadania. Wobec tego, że wyjaśnienia oskarżonego co do daty nabycia amfetaminy nie zasłużyły na uwzględnienie, a jednocześnie nie sposób było ustalić okresu posiadania przez niego tej substancji, przypisać mu należało jej posiadanie jedynie w dniu zatrzymania, tj. 5 września 2014 roku.

Nie ulega wątpliwości, że oskarżony powyższego dopuścił się z zamiarem bezpośrednim. W trakcie zatrzymania sam przyznał, że jest to amfetamina, dodając w toku rozprawy, iż ową substancję psychotropową uprzednio zakupił i częściowo zażywał.

Brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu zgodnie z aktem oskarżenia, iż miałby on czynić przygotowania do wprowadzenia do obrotu znacznej ilości amfetaminy. Stwierdzenie takie opiera się jedynie na fakcie ujawnienia w samochodzie oskarżonego znacznej ilości substancji psychotropowej oraz wagi elektronicznej.

Okoliczność posiadania tychże przez oskarżonego nie budzi obiekcji. Wątpliwości rodzi natomiast kwestia przeznaczenia posiadanej amfetaminy. Rozstrzygnięcie tej kwestii ma istotne znaczenie z punktu widzenia możliwości przypisania oskarżonemu sprawstwa czynu w postaci opisanej w akcie oskarżenia.

Zgodnie z art. 16 § 2 k.k., przygotowanie jest karalne tylko wtedy, gdy ustawa tak stanowi. Karane jest przygotowanie (art. 57 ust 1 i 2 ustawy) do wprowadzenia do obrotu bądź uczestnictwa w obrocie środkami odurzającymi lub substancjami psychotropowymi (art. 56 ust 1 i 3 ustawy), natomiast bezkarne pozostaje przygotowanie do udzielenia substancji psychotropowych innym osobom (art. 58 i art. 59 ustawy), brak jest bowiem takiej regulacji w przepisach prawa.

Mając na uwadze ilość ujawnionej u oskarżonego substancji psychotropowej oraz posiadanie wagi elektronicznej, jednoznacznie wykluczyć należy, iż oskarżony posiadał ową substancję na własne potrzeby, o czym już mowa była wyżej. Sporne jednak pozostaje to, kto miał być odbiorcą finalnym, tj. czy osoba konsumenta czy diler. Brak jest w świetle przeprowadzonych dowodów podstaw ku temu, aby skonstatować wystąpienie tej drugiej ewentualności. Zasada art. 5 § 2 k.k. nakazuje natomiast wszelkie niedające się usunąć wątpliwości rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego.

Pojęcia „wprowadzenia do obrotu” reguluje przepis art. 4 pkt. 34 ustawy, zgodnie z którym, wprowadzanie do obrotu polega na udostępnieniu osobom trzecim, odpłatnie lub nieodpłatnie, środków odurzających, substancji psychotropowych, prekursorów lub środków zastępczych. Warunkiem koniecznym dla przypisania tej czynności jest ustalenie, że osoba której środki są udostępniane, nie jest konsumentem. W przypadku zaś, gdy odbiorcą takich środków jest konsument, sprawca nie popełnia przestępstwa określonego w art. 56 ustawy, lecz jedno z przestępstw udzielania określonych w art. 58 lub art. 59 ustawy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 31 października 2006 roku, sygn. akt. II Aka 177/06).

Skoro jednak udzielanie przez oskarżonego innym osobom amfetaminy jest jedynie uzasadnionym domniemaniem falsyfikującym jego wyjaśnienia, zgodnie z którymi amfetaminę nabył on jedynie na własne potrzeby, nie jest natomiast ustaloną w sprawie okolicznością, nie sposób przeto skazać go w tym procesie za czyn z art. 58 lub 59 ustawy. Nie wchodzi też w grę skazanie go za przygotowanie do popełnienia któregoś z tychże przestępstw, z tego już choćby względu, że w obowiązującej regulacji brak jest przepisu wskazującego na karalne przygotowania do popełnienia występku z art. 58 lub 59 ustawy.

Skoro zaś nie sposób udowodnić oskarżonemu w tej sprawie udzielania amfetaminy innym osobom, to tym bardziej uczestnictwa w obrocie (art. 56 ustawy). Z tego też względu nie poniesie on odpowiedzialności karnej za przygotowania do hipotetycznego tylko uczestnictwa w obrocie.

Z powyższych względów, Sąd w ramach czynu zarzucanego J. M. w punkcie 1 aktu oskarżenia przypisał mu jedynie, że w dniu 5 września 2014 roku w W., woj. (...), wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze 26,15 grama, co stanowi od około 218 do 327 porcji handlowych, tj. popełnienie czynu wyczerpującego znamiona art. 62 ust. 2 ustawy.

Występują wszystkie przesłanki pozwalające przypisać oskarżonemu winę w zakresie obu przypisanych mu czynów, a jednocześnie brak jest okoliczności wyłączających winę. Oskarżony jest bowiem osobą dojrzałą i poczytalną (co potwierdziła dopuszczona w sprawie opinia biegłych psychiatrów). W konkretnych warunkach niniejszego stanu faktycznego miał zdolność rozpoznania znaczenia swoich czynów i możliwość pokierowania swoim postępowaniem bez naruszania norm prawa karnego.

Kary zostały wymierzone w oparciu o dyrektywy art. 53 § 1 i 2 k.k., tj. według własnego uznania Sądu, z baczeniem, by ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, a także uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynów. Wzięto też pod uwagę cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Uwzględniono nadto motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar grożących skutków, właściwości i warunki osobiste sprawcy i zachowanie się oskarżonego po popełnieniu przestępstw.

Ustalając stopień winy Sąd miał na uwadze, że oskarżony jest osobą dostatecznie dojrzałą, zorientowaną w obowiązujących w społeczeństwie normach postępowania i mającą pełną świadomość odnośnie zachowań sprzecznych z prawem i konsekwencji z tym związanych, tym bardziej, że był już uprzednio karany, w tym za czyn z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Ponadto z ustalonych okoliczności wywieść należy, że wchodząc w posiadanie substancji psychotropowej nie działał z zamiarem nagłym, lecz z premedytacją. Odnieść to też należy do prowadzenia pojazdu pod wpływem substancji psychotropowej. Nie ustalono, aby oskarżony, podejmując decyzję dotyczącą realizacji tego czynu był do tego przymuszony, musiał działać niezwłocznie. Miał czas na jej przemyślenie.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu, który ocenić należy jako wysoki, w pierwszej kolejności trzeba mieć na względzie ustaloną ilość posiadanej przez oskarżonego substancji psychotropowej, której nawet połowa byłaby rozpatrywana w kategoriach ilości „znaczej”. Zważyć też należy na rodzaj tej substancji, jako że amfetamina jest zaliczana do tzw. narkotyków „twardych”. Odnośnie czynu z art. 178a § 1 k.k., Sąd wziął pod uwagę wysokość stężenia substancji psychotropowej w organizmie oskarżonego, która, jak wynika z opinii instytucji specjalistycznej, znacznie przekraczała poziom wystarczający do wniosku, że stan kierowcy znajdującego się pod wpływem amfetaminy jest analogiczny do stanu kierowcy znajdującego się w stanie nietrzeźwości. Poziom stężenia amfetaminy w organizmie

oskarżonego rzutował zaś na stopień obniżenia jego sprawności psychomotorycznej i tym samym, stopień zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu. Ponadto, oskarżony poruszał się w mieście o bardzo wysokim natężeniu ruchu drogowego, w jego centrum, co potęgowało jeszcze zagrożenie bezpieczeństwa w tym ruchu. W tym kontekście na korzyść oskarżonego potraktować należy jedynie tę okoliczność, że poruszał się on samochodem w porze nocnej (godzina 00.20), w której ruch jest mniejszy niż w ciągu dnia.

Jako okoliczność obciążającą Sąd poczytał oskarżonemu jego wcześniejszą karalność i to kilkukrotną, w tym za posiadanie narkotyków.

Mając na uwadze powyższe, a także sankcje: za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani (kara pozbawienia wolności od roku do lat 10) i za czyn za art. 178a § 1 k.k. (kara grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2), oskarżonemu J. M. zasadnym było wymierzyć za pierwszy z tych czynów karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś za drugi z nich - karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone w stosunku do oskarżonego kary jednostkowe połączono i jako karę łączną wymierzono karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, mając na uwadze ścisły związek podmiotowo-przedmiotowy między obydwojma przestępstwami.

W ustalonym stanie faktycznym brak jest podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, tj. zastosowania art. 69 § 1 k.k., mając na względzie dyrektywy wskazane w art. 69 § 2 k.k., a więc postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. W szczególności podkreślenia wymaga fakt, że oskarżony był już kilkakrotnie karany, za każdym razem na gatunkowo najsurowszą z kar, tj. na karę pozbawienia wolności. Jak wynika z załączonej do akt sprawy karty karnej (k. 88-90), początkowo wykonanie orzekanych w stosunku do niego kar było warunkowo zawieszane na okresy próby, których to kar następnie zarządzano wykonanie, co świadczy o tym, że przyjmowane wówczas pozytywne prognozy kryminologiczne okazywały się chybione. Wpływa z powyższego oczywisty wniosek, że dotychczasowe karanie nie powstrzymywało oskarżonego J. M. od dopuszczania się kolejnych przestępstw. Nie można w świetle tego przyjąć, aby orzeczenie obecnie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania miało być wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów karania, w szczególności zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa. Nie znaleziono jakichkolwiek przesłanek pozwalających wzruszyć powyższą konkluzję oraz uznać, że nastąpiła daleko idąca zmiana w postawie oskarżonego i wystarczające dla osiągnięcia w stosunku do niego celów kary będzie warunkowe zawieszenie jej wykonania na okres próby.

Art. 42 § 2 k.k. obliguje Sąd do orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Ów środek karny wymierza się w latach, od roku do lat 10 (art. 43 § 1 k.k.). Mając na względzie rozważania dotyczące stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także celów zapobiegawczych, zasadnym było orzeczenie w stosunku do oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w wymiarze 3 lat.

Stosownie do przepisu art. 63 § 1 k.k., zaliczono na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres, w którym oskarżony był faktycznie pozbawiony wolności w sprawie tj. spowodowany zatrzymaniem i tymczasowym aresztowaniem od dnia 5 września 2014 roku do dnia 26 listopada 2014 roku.

W punkcie VI wyroku Sąd Rejonowy orzekł środek karny w postaci przepadku pudełka plastikowego, w których oskarżony przechowywał amfetaminę, oraz wagi elektronicznej, jako przedmiotów służących do popełnienia przestępstwa (art. 44 § 2 k.k.), zaś w punkcie VII wyroku orzeczono przepadek substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze 26,14 grama po badaniach chemicznych (k. 58) orzeczono na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy. Ponadto, na tej samej podstawie, zarządzono zniszczenie substancji psychotropowej.

Rozstrzygnięcie w punkcie VIII wyroku wydane zostało w oparciu o art. 230 § 2 k.p.k. zgodnie, z którym, należy zwrócić osobie uprawnionej zatrzymane rzeczy niezwłocznie po stwierdzeniu ich zbędności dla postępowania karnego.

W punkcie IX wyroku przyznano ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie na rzecz adw. M. N. kwotę 1.033,20 złotych brutto (obrońca reprezentowała oskarżonego w postępowaniu zwyczajnym, na sześciu terminach rozprawy), na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 2 pkt 3, § 16 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) - tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu.

Zgodnie z art. 627 k.p.k., od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. W tej sprawie Sąd Rejonowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty (art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku, nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) oraz kwotę 1.000 złotych tytułem częściowego zwrotu poniesionych wydatków, które łącznie wyniosły 3.857,93 złotych (ryczałty za doręczenie pism w postępowaniu przygotowawczym sądowym, za konwój, za przechowywanie przedmiotów zajętych, opłata za informację z KRK, wynagrodzenie biegłych lekarzy psychiatrów, wynagrodzenie biegłego z zakresu kryminalistycznych badań chemicznych, wynagrodzenie instytucji specjalistycznej, wynagrodzenie obrońcy z urzędu). Oskarżony nie ma nikogo na utrzymaniu i osiąga dochody, a w każdym razie posiada zdolności zarobkowe na tyle duże, by móc, chociaż częściowo te wydatki pokryć bez zbytej uciążliwości. W pozostałym zakresie zwolniono go z kosztów sądowych, na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k., zważywszy na wysokość uzyskiwanego bądź potencjalnego, adekwatnego do wykształcenia dochodu.

Mając powyższe na względzie, na podstawie powołanych przepisów orzeczono jak w wyroku.